

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Orator Christianvs Caroli Regii E Societate Iesv

Reggio, Carlo

Romæ, 1612

Antequam habeatur concio quid agendum. cap. 16.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68672](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68672)

afferre memoriz . Nam vehementer id defatigat mentem, ac spiritum arefacit, & vigorem, ac necessarium ad alacriter & nervosè agendum habitum imminuit.

Ante Concionem, in ipsa, & post Concionem quid faciendum.
Cap. XVI.

Pridie concionis, ad deuotionem excitandam vtile erit aliquam poenam assumere, ieiunium, vel abstinenciam, aut flagellu, aut humile quiddam . Oratio dein matutina ante concionem poterit esse de materia predicanda, vt ad se referat, quæ alijs persuadere in animo habet . Hæc planè sunt arma, quæ Christus Apostolos docuit, vt ab alijs demonia eijcerent. Hoc, inquit, genus demoniorum non eijcitur nisi in ieiunio, & oratione, ieiunij nomine, quamcumque corporis afflictionem amplectens. In suis orationibus memor sit earum precum, quas Christus morti proximus ad Patrem fudit, nõ solum pro eis, quos secum habebat Apostolis, sed etiam pro omnibus qui credituri essent per verbum Apostolorum, & omniũ qui Euangelium predicaturi essent vsque ad finem mundi. Hæc oratio, filij dilectissimi, non poterit nõ esse Patri acceptissima pro his oblata, qui præsentem audituri sunt Concionem. Seipsum commendat sanctissimæ Trinitati, Patri memoriam, Filio intellectum, Spiritui sancto voluntatem. In sacrificio Missæ precetur vt diuinum verbum, & sibi, & alijs fructuosum existat . Cum proxima instat hora concionis dirigat orationem ad Spiritu sanctum, B. Virginem, Angelum suum Custodem, & alios custodes Angelos eorum qui concionem audituri sunt, vt causam suorum, qui sibi commissi à Deo sunt iuent, & suppleant ipsi quod sibi defecerit, & ad sanctos suos Patronos. Est admonitio D. August. Ipsa hora, inquit, accedens priusquam exerat proferentem linguam ad Deum, eleuet sicentem animam, vt eructet quod biberit, vel quod impleuerit fundat.] Et ibidè cap. ultimo affert exemplum Esther, quæ allocutura Regè pro salute populi temporali, orauit vt congruum, & compositu sermonem in os eius daret; quãto magis id facere debet, qui pro æterna salute hominum in verbo, & doctrina elaboraturus est. Item inter orationes D. Ambr. ad populũ habitas, hæ preces habetur, Obsecro Domine, & suppliciter rogo, da mihi semper humilem scientiam, quæ edificet, & da mitissimam, & sapientè eloquentiam, quæ nesciat inflari, & de suis bonis super fratres extolli.

Ante Concionem præparatio.

Lib. 4. cap. 15. de doctr. Christi.

Orat. 3.

D d d 3 extolli .

extolli. Pone, quæso in ore meo, verbum consolationis & adificationis, & exhortationis per Spiritum sanctum tuum, vt bonos ad meliora valeat exhortari, & eos qui peruersè gradiuntur ad tuam rectitudinis lineam reuocare verbo, & exemplo, sint verba quæ dederis seruo tuo tanquam acutissima iacula, & ardentes sagittæ quæ penetrent, & incendiant mentes audientium ad timorem, & amorem tuum. Sicut & S. Chryso. ponit orationem quam habeat, qui se ad legendum parat vel ad audiendum in hæc verba: Domine Iesu Christe aperi oculos meos, & aures cordis mei, vt audiã eloquia tua, & intelligam, & faciã voluntatem tuam, Domine, quia incola ego sum in terra, ne occultaueris à me mandata tua, sed reuela oculos meos, & considerabo mirabilia de lege tua, in te enim speravi Deus meus, vt tu cor meum illustres. Ecclesia in sacro antequam recitet Euangelium orat. Munda cor meum, & labia mea omnipotens Deus, & quæ sequuntur. Itemq; debet Christianus Orator etiã pro Auditoribus orare, sicut & populus pro se, & pro ipso à quo est verbum Dei accepturus, quia sine Dei spiritu non poterunt, qui audiunt moueri ac persuaderi, prædicante Paulo nemo credidit præter Lydiam purpurariam, cuius Dominus aperuit cor, intendere his quæ dicebantur à Paulo. Quare ipse D. Paulus orat, pro se orationem fieri, vt Deus aperiat ostium sermonis ad loquendum mysterium Christi. Est autem ostium ipsa voluntas, quæ per peccatum clausa & obstinata aperitur, cum pulsanti Christo per verbũ Dei aures, & auditum præbimus. Huc facit illud D. Leonis, qui vt excitaret populũ, vt pro se oraret, ait, Ad commune pertinet lacrum, si potueritis me habere deuotũ, quia vestra impenditur ædificationi quicquid nostræ tribuitur facultati. Persuasum sibi habeat quod nemo de Deo sine Deo bene loquitur, siq; ad dicendum ascendat sine precibus, non speret tanto se muneri satisfacturum. Refert Plutarchus, Periclem vnum ex magnis Oratoribus ad dicendũ timidè accedere solitum, & non priusquam Deos precatus esset, ne quod verbum sibi excidere paterentur quod possit auditoribus offensionem afferre. Nobis qui Deum verum, & vnum colimus, quibus tanto maius periculum imminet quanto æternitate tractanda negotia quid igitur studij in ope diuina imploranda ponendum erit? Oret etiam Deum vt à se auferat omnem spiritum ambitionis, & repleat cor feruente spiritu, quo sic afficiat alios. Accedat cum magna fiducia in Deũ

*Ser. de pati & consu
mat. seculi.*

Act. 16.

Coloss. 4.

*Serm. 2. de
pass.*

*Exemplum
Periclis.*

fidens

fidens virtuti ipsius, Euangelij, ac verbi diuini, quod est potens perumpere etiam obdurata corda hominum, licet enim magna sit superbia mundi, est tamen vox Domini quæ cōfringit Cedros, & licet non desint flammæ cupiditatis, ac irarum, vox tamen Domini est efficax intercidere flammæ, est vox in virtute & magnificentia.

In ipsa Concione, & post eam. Cap. XVII.

IN ipsa Concione quomodo se gerere debeat monerem, nisi per totum hunc tractatum hæc sparsim sub diuersis titulis allata essent, tamen pauca hæc addidero. Primo, accedens ad pulpitum, renouet intentionem gloriæ Dei, & zeli animarum, habendo illud in ore, & corde. Domine labia mea aperies, & os meum annuntiabit laudem tuam, vel illud, Misereor super turbam istam, vel, Domine da verbum euangelizanti virtute multa. Recordetur Pauli dicentis, In Deo, & coram Deo in Christo loquimur. Coram Deo stare est eius præsentiam, ante nos ponere eum magna reuerentia, ac desiderio, vt ipse cognoscatur, & ametur, cumq; magna fide, vt Moyse, de quo dicitur: Inuisibilem enim sicut videntem sustinuit. In Christo loqui, est personam Christi induere, desiderando vt ipse loquatur in nobis, & optando vt tales simus in hoc munere, vt digni simus adimplere quæ desunt passionum Christi in nobis. Secundo, cum primum in suggestum ascendit post reuerentiam genu flexo ad altare exhibitam, salutet auditores aperto capite. Tum cætera pro regionis probato more peragat. In gestu, habitu, motu, ac primis verbis præferat grauitatem, modestiam, humilitatem, sed hæc nullo modo affectata, & ficta sit, sed vera, simplex, religiosa, vultum item serenum atque pacatum componat. Aliqui præferunt vultum ita venerabilem, ac pium, vt videantur solo aspectu dimidium Concionis antequam incipiant, peregisse. Non sit leuis in circumspectando auditores, denique fugiat omnem suspicionem leuitatis & affectatæ grauitatis. Non nimis immoretur dum se componit. Vidi enim aliquando nonnullos, qui longam traherent morâ, dum aptant subsellium, pileum, superpellicem, & alia. Diligenter autem curet, vt teneat in principio vocem naturalem, ac familiarem & moderatam. Tertio, curet quantum fieri potest, vt habeat hunc animum semper paratum, vt numquam ex quacumque occasione turbetur, siue ob paucitatem audien-

Habeat ante se Christum.

Heb. 11.

Dep. 2. 1. 1. 1.

1. 1. 1. 1. 1.

Non turbetur.